

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/178/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225200
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225200.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a Mgr. Anny Križákovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, za ktorú koná konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody v sume 175,-- € a nemajetkovej ujmy v sume 110,64 €, s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 13. novembra 2013, č.k. 15 C 207/2012-107, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 13. novembra 2013, č.k.
C 207/2012-107, p o t v r d z u j e .

15

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 13.11.2013, č.k. 15 C 207/2012-107, zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 8.11.2013 a vo veci samej zamietol návrh o náhradu majetkovej škody v sume 175,-- € a nemajetkovej ujmy v sume 110,64 €; odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že návrhom doručeným súdu prvého stupňa dňa 27.9.2012 sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy vo vyššie uvedenej sume. Navrhovateľ svoj nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012, uplatnený voči štátu, Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, odôvodnil nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II. v exekučnej veci, keď nerozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 1231896 dlžníkom (povinným) S. Ž., narodeným XX.X.XXXX (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 14623/2011) v zákonom stanovenej lehote 30 dní. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu a pritom ho požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod č. 5102*034926 dňa 9.5.2007. Navrhovateľ pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky, nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora zo dňa 2.9.2010,

príčom mal za to, že v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe, keď ním prejednaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Navrhovateľ dôvodil, že mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, kedy vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-- €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-- €, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-- € a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-- €, pričom táto suma by navrhovateľa nezaťažila, pokiaľ by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu. Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil navrhovateľ požiadavkou na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, keď si ju uplatnil z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe, v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď mal za to, že ním jeho oprávnené záujmy boli vystavené riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenčnej povinného, keď neexistoval akýkoľvek vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu. Situácia vyvolaná nezákonným zásahom ovplyvnila aj ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa, spôsobili neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať a spôsobili u členov jeho riadiacich orgánov, ako aj u jeho majiteľov, pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Výšku nemajetkovej ujmy si vyčíslil s poukazom na doktrínu prijatú ústavným súdom, poukazujúc na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 203/2006-25, č.k. III. ÚS 235/2004-3, sp.zn. III. ÚS 347/2005, č.k. III. ÚS 118/2006-40, č.k. III. ÚS 110/2004-55, č.k. III. ÚS 125/2004-44, č.k. III. ÚS 229/2004-52, č.k. III. ÚS 21/2005-30, č.k. III. ÚS 190/2005-36, č.k. III. ÚS 301/2005-38, pričom mal za to, že na každý rok poznačený prietiahmi sa na základe predmetnej doktríny vzťahuje satisfakcia v sume 20.000,-- Sk, t.j. 55,32 € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, keď v danej veci bol exekučný súd nečinný viac ako 71 dní, čomu zodpovedá uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v sume 110,64 €.

Nadväzne na podrobné vyjadrenie odporcu, na jeho námietky na nedostatok procesných podmienok v konaní, ktoré videl v zmätočných návrhoch, ako aj ich predčasnom podaní na konanie súdu a nedostatku právomoci všeobecného súdu rozhodovať vo veciach prietahov súdu v exekučných konaniach, v neposlednom rade aj na odporcom vznesenú námietku premlčania, nadväzne na ustanovenie § 101 ods. 2 a § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 44 ods. 8, 9 Exekučného poriadku, súd prvého stupňa dôvodil nasledovne. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný, nakoľko navrhovateľ nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a neuniesol dôkazné bremeno. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 56 Er 708/2007 vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnému Róbertovi Žákovi, narodenému 24.5.1967, rozhodol uznesením zo dňa 12.11.2010 na základe návrhu navrhovateľa zo dňa 2.9.2010 na zmenu súdneho exekútora, z čoho je zrejmé, že exekučný súd pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora nedodrжал zákonnú 30 dňovú lehotu a o zmene rozhodol za 65 dní. Poukázal na to, že navrhovateľ sa po tom, čo odporca jeho žiadosti na predbežné prerokovanie veci nevyhovel, domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, pričom predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom

ako zodpovednosti objektívnej je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Súd prvého stupňa dôvodil, že bol v danom prípade splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote. Súd prvého stupňa sa však stotožnil s argumentáciu odporcu v časti nepreukázania druhého predpokladu zodpovednosti za škodu, a to existencie vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy s tým, že pokiaľ sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, aj v prípade, ak by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba škodu skutočnú a ušlý zisk, ktorých vznik je navrhovateľ povinný preukázať, avšak v konaní nepredložil, ani len neoznačil, žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov a urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, ktorú súd považoval iba za jednostranné tvrdenia navrhovateľa, nemajúce oporu v predložených či označených dôkazoch. Vzhľadom na dobu od podania návrhu a možnosť navrhovateľa predložiť doklady inou než korešpondenčnou cestou neuznal ani jeho argumentáciu, že touto formou nemohol predložiť relevantné doklady z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak, avšak vzhľadom na kontradiktórny charakter a zásadu unesenia dôkazného bremena účastníkom konania v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, samotná okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu a následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automaticky vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/2008 vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, ktorými sú podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. práve preukázanie následkov ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení a v prípade právnických osôb v povesti spoločnosti, ale taktiež v neistote v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ svoje tvrdenia v tomto smere žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal, pričom súd nemôže navrhovateľovi priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení bez preukázania a konkretizovania, aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené. Hoci navrhovateľ tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prietahy v konaní a neurgoval vydanie rozhodnutia. Uviedol, že nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu, pričom v predmetnej veci sa potreboval exekučný súd pred rozhodnutím o zmene súdneho exekútora vysporiadať s podnetom pôvodného exekútora na čiastočné zastavenie exekúcie, v dôsledku čoho nebolo objektívne možné, aby exekučný súd zákonnú lehotu na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora dodržal. Mal za to, že nedodržanie lehoty o 35 dní ani nemohlo na strane navrhovateľa spôsobiť neistotu alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy, pričom je neprípustné, aby navrhovateľ prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolvencie povinného na súd, pričom zohľadňujúc jeho podnikateľskú aktivitu, pokiaľ poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s takýmto rizikom, ako aj s tým, že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že vzhľadom na dĺžku času, ktorá v danom prípade ubehla od uplynutia 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora do rozhodnutia súdu a vzhľadom na ostatné okolnosti daného prípadu, je pre navrhovateľa dostatočným zadosťučinením konštatovanie porušenia jeho práva. Uviedol tiež, že nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, čo patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Napokon súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou ujmu, keď nepreukázal, že by v

prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie došlo priamo úmerne k skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu ukončeniu exekučného konania. Vo svojom rozhodnutí sa vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou odporcom tak, že návrh bol podaný pred uplynutím zákonnej premlčacej doby, ktorá skutočnosť však nemala vzhľadom na všetky ostatné dôvody jeho rozhodnutia vplyv na rozhodnutie súdu vo veci. Súd prvého stupňa pojednával a rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania, právneho zástupcu navrhovateľa, pri splnení zákonných podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. Napriek riadne doručenému predvolaniu sa na pojednávanie nedostavili s tým, že odporca svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil, pričom z dôvodu hospodárnosti konania nežiadal o jeho odročenie a právny zástupca navrhovateľa svoju neúčasť neospravedlnil a ani nepožiadala o odročenie pojednávania, iba dňa 12.11.2013 doručil súdu e-mailom žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, ktorý návrh bol ako nedôvodný zamietnutý samostatným výrokom napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa s poukazom na skutočnosť, že sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.10.2012, č.k. 4 NcC 58/2012-22, bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 2.7.2013, č.k. III. ÚS 295/2013-12, odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie a neprebiehala žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a vecne úspechom odporcu v konaní, ktorému právo na náhradu trov konania ale nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie navrhovateľ dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O.s.p. (súd prvého stupňa odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Z ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd prvého stupňa preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadala o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom. V návrhu na začatie konania upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, sp.zn. 11 NcC 46/2012, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 345/2009, I. ÚS 27/1998, III. ÚS 16/2000. Podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozsudku, k dôkazom, ktoré vykonal. Za tohto stavu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva na súdnu ochranu, k odňatiu možnosti konať pred súdom. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie; a tak v čase podania odvolania proti rozsudku o zamietnutí návrhu vo veci samej nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu; meritórne rozhodnutie je prinajmenšom predčasné. Súd prvého stupňa pochybil, keď uvádzal, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Vo veci bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, právnym, otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu, je arbitrárne. Skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, v ktorých bol rozdielny skutkový dej, a teda skutkový základ. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Vyčíslenie škody vychádzalo z jeho účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné, obchodné zmluvy. Výšku škody chcel preukázať znaleckým posudkom, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Rozhodnutie súdu považuje za vnútorne rozporné. V súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Odvolaciemu súdu navrhol preto rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.7.2014, ďalej len O.s.p.; § 355 O.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem, súd prvého stupňa nerozhodol podľa ustanovenia § 115a bez nariadenia pojednávania a nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. júla 2014 (§ 211 ods. 2 O.s.p., § 156 ods. 3 O.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, právny zástupca navrhovateľa, upovedomení zákonným spôsobom.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pretože je vo výrokoch vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné.

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery, vec rozhodol správne aj po právnej stránke. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. V ňom dal súd prvého stupňa jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo návrhu navrhovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nevyhovel. Dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo.

Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

Je nepochybné, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika) zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánmi verejnej moci (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o.i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Taktiež sa nemožno stotožniť s argumentáciou navrhovateľa, že konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom

rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Odvolací súd poznamenáva, že je plne v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania, aby súd po neprávoplatnom zamietnutí nedôvodného návrhu na prerušenie konania rozhodol vo veci, pričom okrem procesnej ekonomie je takýto postup i v súlade s požiadavkou efektivity rozhodovania a úsilím v čo najkratšom čase zaviesť medzi účastníkmi stav právnej istoty. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľom tvrdený dôvod prerušenia konania v čase rozhodovania súdu prvého stupňa napadnutým rozsudkom už neexistoval. Totiž Ústavný súd Slovenskej republiky jeho ústavnú sťažnosť odmietol uznesením dňa 2.7.2013, č.k. III ÚS 295/2013-12. Nebolo možné sa preto stotožniť ani s námietkou navrhovateľa, že vo veci nerozhodol zákonný sudca.

Neobstojí ani ďalší odvolací dôvod spočívajúci v tom, že súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď konal a rozhodol v jeho neprítomnosti a z tohto dôvodu sa nemohol vyjadriť k predloženým a vykonaným dôkazom, nemohol predložiť znalecký posudok na ustálenie výšky škody. Právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie na pojednávanie riadne doručené do vlastných rúk dňa 6.9.2013, avšak svoju neprítomnosť v danej právnej veci na pojednávaní nariadenom na deň 13.11.2013 riadne neospravedlnil, nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Za ospravedlnenie uskutočnené v súlade s ustanovením § 119 ods. 2 O.s.p. nemožno považovať jeho podanie označené ako návrh na zrušenie nariadeného pojednávania, doručené súdu prvého stupňa elektronickou poštou dňa 12.11.2013 spolu so žiadosťou o prerušenie konania, ktoré neobsahovalo žiadne dôvody, ktoré v konkrétnom prípade a v danom čase bránili navrhovateľovi a jeho právnomu zástupcovi v účasti na pojednávaní, a ktorému súd nebol povinný vyhovieť. Pokiaľ teda navrhovateľ nebol v súlade s ustanovením § 119 ods. 4 O.s.p. zo strany súdu upovedomený o odročení pojednávania, bolo jeho povinnosťou zúčastniť sa na nariadenom pojednávaní, kde mal možnosť prezentovať všetky skutočnosti, ktoré uviedol vo svojej žiadosti o zrušenie pojednávania a takto realizovať svoje procesné práva a povinnosti. Súd prvého stupňa za tohto skutkového stavu správne postupoval, keď konal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov (§ 101 ods. 2 O.s.p.); vychádzal z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. za splnenia podmienok predpokladaných zákonom na postup podľa citovaného zákonného ustanovenia, z ktorého dôvodu je v danom prípade vylúčené odňatie práva navrhovateľovi konať pred súdom (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Cdo 116/1993, uverejnené pod publikačným číslom R 79/1994). Súd dal navrhovateľovi dostatočný časový priestor predložiť, navrhnuť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, na pojednávanie oboch účastníkov, zástupcov, riadne a včas predvolal; sám navrhovateľ z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Svoju vlastnú pasivitu nemôže dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku využiť vo svoj prospech. Navrhovateľ nepreukázal, že pred začatím pojednávania sa ospravedlnil a súčasne požiadaval z dôležitého dôvodu (presne označeného) o odročenie pojednávania. Znamená to, že súd prvého stupňa poskytol účastníkom, ich zástupcom, reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť nevyužili, osobitne odvolateľ, bez uvedenia dôvodov (ospravedlniteľných), takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ pred začatím pojednávania súdu nepredložil ním spomínaný znalecký posudok, nestalo sa tak ani v odvolacom konaní. Napokon v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 O.s.p., napriek povinnosti účastníkov označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. V odvolaní navrhovateľ uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prieťahov v exekučnom konaní, neuvádzal konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa v otázke dôvodnosti škody, nemajetkovej ujmy, premlčania. Namietané skutkové tvrdenie v jednotlivých veciach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, na rovnakom skutkovom a právnom základe, je dané práve tým, že sám navrhovateľ uvádza skutkový dej, základ, odôvodnenie odvolania rovnaké; rovnaké návrhy, odvolania, vyjadrenia. Zhodne so záverom súdu prvého stupňa aj odvolací súd dôvodí, že navrhovateľ nesplnil svoju povinnosť tvrdenia, neunesol dôkazné bremeno v otázke vzniku a výšky škody, či došlo k ohrozeniu vymožitelnosti pohľadávky od povinného (napr. zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolventnosť povinného v čase rozhodovania súdu). Nepreukázal listinami/ skutočnosťami uplatňovanú skutočnú škodu. Rovnako navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a prípadným vznikom škody či nemajetkovej ujmy.

Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

V súlade so zákonom č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro na území Slovenskej republiky s účinnosťou od 1.1.2009 peňažné údaje v slovenskej mene sa odo dňa zavedenia eura považujú za peňažné údaje v eurách, a to v prepočte a so zaokrúhlením podľa konverzného kurzu, tohto zákona a ďalších pravidiel pre prechod na euro (§ 9 ods. 2 citovaného zákona).

Odporcovi úspešnému aj v odvolacom konaní odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže ich náhradu nežiadal (§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.